

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **DREENWALDI s. r. o.**, se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2, zast. JUDr. Jiřímu Mulákem, Ph.D., advokátem se sídlem Náplavní 2013/1, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2022, čj. 29165/22/5300-22442-706033, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2024, čj. 6 Af 18/2022-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Předmětem soudního přezkumu je v této věci především správnost závěru o neprovedení důkazu (výslechu svědka) v daňovém řízení. Nejvyšší správní soud se pak v tomto směru konkrétně zabývá zejména tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a možným použitím již existující judikatury týkající se doplňování dokazování v řízení před soudem.

I. Vymezení věci

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) rozhodnutím (dodatečným platebním výměrem) ze dne 17. 5. 2021, čj. 4567221/21/2001-52522-111654, žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2018 ve výši 259 667 Kč.

Zpochybnil oprávněnost uplatnění odpočtu daně z přijatých plnění, a to mimo jiné od dodavatele Commcorp s.r.o. (šlo konkrétně o výrobu a rozvoz letáků, smluvní provizi a návrhy inzerce na nábor zaměstnanců). Žalobkyně podle správce neprokázala nárok na odpočet ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

[3] Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, na základě něhož žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím platební výměr změnil, a to tak, že snížil doměřenou daň na 230 267 Kč; v ostatním ponechal platební výměr beze změny. Jde-li o výrobu a rozvoz letáků i návrhy inzerce na nábor zaměstnanců, zde žalovaný oproti správci daně shledal nárok žalobkyně oprávněným. V případě provize na základě smlouvy ze dne 1. 10. 2016 uzavřené mezi žalobkyní (jako objednavatelem) a R. M. (jako obstaravatelem) však žalovaný setrval na tom, že žalobkyně neprokázala přijetí plnění (společnost Commcorp se stala v daném obchodním vztahu obstaravatelem na základě dodatku k této smlouvě).

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, který žalobu výše označeným rozsudkem zamítl. Neztotožnil se ani s jedním z okruhů žalobních námitek (žalobkyně namítala jednak neprovedení navržených důkazů a nedostatečné zjištění skutkového stavu, dále nevypořádání vznesených odvolacích námitek a v samostatném okruhu argumentace též namítla porušení základních zásad uvedených v § 5 - § 9 daňového řádu).

[5] Z hlediska nynějšího kasačního přezkumu je především podstatné, jak městský soud naložil s prvním ze zmíněných okruhů žalobních námitek. Ty se týkaly mimo jiné výsledku svědka Ing. Petra Zdobinského, který měl prokázat, že společnost Commcorp zprostředkovávala uzavření dohod o dočasném přidělení zaměstnanců mezi žalobkyní a společností VARI, tedy že poskytla plnění odpovídající obdrženým provizím. Zároveň měl vysvětlit nesrovnalosti v odpovědi společnosti VARI. Žalobkyně namítala nezákonnost předvedení svědka a nezákonnost připuštění odepření jeho výpovědi. Městský soud v tomto ohledu zdůraznil, že zákonnou podmínkou pro předvedení je dvojí neúspěšné předvolání. Na základě shrnutí skutečností plynoucích ze správního spisu pak uvedl, že svědek byl dvakrát písemně předvolán k podání svědecké výpovědi (v obou předvoláních byl výslovně poučen o možnosti předvedení, předvolání mu byla řádně doručena). Žalovaný nastalou situaci správně vyhodnotil s přihlédnutím k předchozím omluvám jako zjevně obstrukční. Žalobkyně označila výslech za důkaz zásadního významu pro unesení svého důkazního břemene. Žalovaný tak postupoval ku prospěchu žalobkyně, pokud si přítomnost svědka vynutil.

[6] K námitce nezákonného připuštění odepření výpovědi městský soud shrnul, že zmíněný svědek po předvedení Policií ČR předložil průkaz totožnosti, nicméně odmítl nechat se poučit a správcem daně sdělil, že tištěnou verzi poučení si nepřčte, nic říkat nebude; vzal si zpět průkaz totožnosti a odešel. Pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného není podstatné, zda „stihl“ svědka poučit o jeho právech včetně práva odepřít výpověď. Podstatné je, že důkaz svědeckou výpovědí nemohl provést z objektivní příčiny (nesoučinnost a neopodstatněné jednání svědka). Žalovaný nepochybil, pokud za daných okolností nevyhověl požadavkům žalobkyně na opakované předvolání svědka. Ten se z výsledku třikrát omluvil, a poté, co byl k výsledku předveden, bez udání důvodu odešel ještě před poučením o právech. Jednání svědka nebylo možno přičítat šoku z předvedení či nepřipravenosti na předmět výslechu. Pokud tedy žalovaný v kontextu těchto skutečností

pokračování

po zmařeném výsledku naznal, že trvání na jeho opakování by neodpovídalo efektivnímu vedení řízení, nejde o případ nepřípustného hodnocení důkazů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn i bez výsledku uvedeného svědka. Žalovaný měl možnost zjistit rozhodné informace i jiným způsobem, což také činil (např. dotazy na zprostředkovatelskou společnost Commcorp nebo na obchodní partnery Tesco a VARI). Tvrzení žalobkyně, že se plnění uskutečnilo, v daňovém řízení nepotvrdily ani uvedené společnosti ani další svědecké výpovědi. Naopak, na základě provedených důkazů se u žalovaného prohloubily pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobkyně, neboť z důkazů vyplynula řada rozporů (např. rozpor mezi tvrzením žalobkyně a vyjádřením společnosti VARI v otázce, zda společnosti navázaly kontakt samy nebo s prostředníkem, nebo rozpor mezi výpovědí jiného svědka a smlouvou mezi žalobkyní a společností VARI v datu navázání spolupráce).

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky

[7] Proti rozsudku městského soudu podala **žalobkyně (stěžovatelka)** kasační stížnost.

[8] Předně uvedla, že zmíněný svědek mohl již správci daně poskytnout klíčové informace o jejím daňovém tvrzení. Z její strany došlo k řádnému plnění (zaplacení provize) společnosti Commcorp, které bylo odměnou za zprostředkovatelskou činnosti. Svědek jako předseda dozorčí rady společnosti VARI poptával dočasné přidělení zaměstnanců. Obrátil se proto na jednatele Commcorp, který následně zprostředkoval tento kontrakt pro stěžovatelku, čímž mu vznikl nárok na provizi. To vyplývá i ze svědecké výpovědi zmíněného jednatele. Ing. Zdobinský je v tomto klíčovou postavou. S tím se ztotožnil sám správce daně, neboť návrhu vyhověl a předvolal ho k výsledku. Podle § 100 odst. 1 daňového řádu tedy správce daně považoval výslech tohoto svědka za nutný. S ohledem na nesprávný postup správce daně na zcela nadbytečný zásah do práv (svědek byl k výsledku předveden), pak svědek odmítl vypovídat. To, že správce daně nechal svědka omezit na osobní svobodě a následně jej nechal bez provedení výsledku odejít, byť k odepření výpovědi neexistovaly žádné důvody, je protizákonné. Stěžovatelka v tomto směru odkazuje na § 79 a § 96 daňového řádu. V daném případě ani nedošlo k řádnému poučení svědka. Ten neměl žádné relevantní důvody pro odepření výpovědi, a přesto jeho odepření správce daně akceptoval a neuplatnil ani možné donucovací prostředky, ani nepřistoupil k možnému opakovanému předvedení. Správce daně zůstal v tomto směru nečinný a v konečném důsledku přičetl svoje procesní pochybení k tíži stěžovatelky. Popsaný postup se stěžovatelka pokoušela zvrátit a navrhovala výslech svědka i v odvolání. Ani žalovaný však návrhu nevyhověl. Postup odporující § 96 a § 100 daňového řádu pak aproboval také městský soud. Přitom však ignoroval porušení procesních předpisů (§ 79 daňového řádu).

[9] Stěžovatelka souhlasí s tím, že výslech Ing. Zdobinského byl zásadní pro objasnění jejích daňových tvrzení. Městský soud však „posvětil“ postup správce daně, který využil donucovací prostředek k zajištění přítomnosti svědka u výsledku, ale současně rezignoval na to, aby se pokusil získat jakoukoli relevantní informaci ohledně daňového tvrzení stěžovatelky. O tom, že svědek neměl žádný důvod pro odepření výpovědi, svědčí to, že následně řádně vypovídal. Stěžovatelka zdůraznila, že nikterak neodpovídá za chování svědka. Pokud správce daně přikročí k použití intenzivního zásahu do sféry daňového subjektu, lze od něj požadovat, aby vynaložil veškeré své úsilí k získání všech dokladů a zjištění všech skutečností nezbytných k ověření daňové povinnosti. Stěžovatelka je

přesvědčena, že unesla důkazní břemeno. Napadený rozsudek postrádá zhodnocení nezákonného postupu správce daně při výslechu svědka, kdy byly porušeny procesní normy upravující jeho postup a nijak nehodnotí postup žalovaného, který porušil svoji povinnost tento nezákonný postup správce daně zhojit. Žalovaný byl v rámci odvolacího řízení povinen svědka předvolat a vyslechnout. Tato procesní vada měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Z těchto důvodů je rozsudek nepřezkoumatelný a trpí nedostatkem důvodů.

[10] Rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný též pro neprovedení nezbytných důkazů, které opakovaně navrhovala. Jedná se právě o svědeckou výpověď Ing. Zdobinského. Městský soud nepochopitelně nevyhověl návrhu na doplnění dokazování protokolem o výslechu uvedeného svědka a konstatoval, že žádné další dokazování nepřichází v úvahu, ačkoli dotyčná osoba byla evidentně jednou z hlavních postav u jedné z položek v rámci daňového tvrzení stěžovatelky. Samotná podstata správní žaloby spočívala v tom, že správní orgány v rámci daňového řízení postupovaly nezákonně a nevyužily všech navržených důkazů, aby správně vyhodnotily skutkovou podstatu. Odkazuje-li městský soud v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, čj. 2 Afs 35/2009-91, stěžovatelka k tomu uvádí, že ten byl jednak zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09, a jednak je použit věcně nesprávně. Je totiž možné provést nově navržené důkazy, a to za předpokladu, že se to zdá být v daném řízení nutné. Městský soud se tedy náležitě nevypořádal s navrhovaným důkazem a svoje východiska prakticky nijak neodůvodnil. Pouze odkázal na údajně dostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávně aplikovanou právní větu rozsudku NSS, která navíc stran provádění důkazů hovoří ve prospěch stěžovatelky. Městský soud se nesnažil objektivně zjistit důvody žaloby a skutečný stav, neprovedl žádné dokazování ani jiné úkony k zjištění skutkového stavu. Držel se pouze formálních a dnes již v právní praxi překonaných tvrzení. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybí. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1891/18 je pak právem účastníka soudního řízení skutkově a právně argumentovat a k prokázání svých tvrzení navrhopat důkazy, čemuž odpovídá povinnost soudů se s jejich argumentací a návrhy náležitě, tj. srozumitelně a v souladu s pravidly logického myšlení vypořádat.

[11] **Žalovaný** navrhl zamítnutí kasační stížnosti a ztotožnil se se závěry napadeného rozsudku. Jde-li o neprovedení svědecké výpovědi, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že svědek byl předveden po opakovaném neúspěšném předvolání. Upozornil dále na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti nově namítá, že uvedený svědek neměl k odepření výpovědi žádné relevantní důvody, a přesto odepření výpovědi správce daně akceptoval a neučinil žádné kroky k provedení výslechu. Takovou argumentaci žalovaný považuje za nepřipustnou. Z opatrnosti k těmto námitkám dodal, že jsou zcela opačné, než v průběhu přechodního daňového i soudního řízení. Tam naopak stěžovatelka vytýkala správci daně nepřiměřený postup, degradaci a útrapy svědka. Ten jasně demonstroval odmítnutí vypovídat. Žalovaný se totožnil s odůvodněním napadeného rozsudku i v tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně i bez důkazu výslechem uvedeného svědka. Napadený rozsudek považuje žalovaný za přezkoumatelný, a to jak z hlediska zákonnosti postupu správce daně, tak z hlediska doplňování dokazování protokolem z výslechu svědka. Ani na základě tohoto protokolu nebylo prokázáno, že v posuzovaném

pokračování

případě došlo k faktickému přijetí deklarovaného plnění (protokol se navíc týká jiného řízení a byl pořízen až po skončení daňového řízení). Žalovaný též dodal, že část rozsudku čj. 2 Afs 35/2009-91, na kterou městský soud odkazuje, se Ústavní soud ve stěžovatelskou zmiňovaném nálezu nezabýval.

[12] V replice k vyjádření žalovaného **stěžovatelka** uvedla, že již v žalobě (v jejím bodě 12) výslovně namítala, že správce daně akceptoval odepření výpovědi uvedeného svědka, přestože k tomu neměl relevantní důvody a neuplatnil žádné prostředky, které mu daňový řád umožňuje k provedení výslechu. Procesní pochybení správce daně (nepoučení svědka, akceptace nezákonného odepření výpovědi, neuplatnění prostředků k provedení výslechu) stěžovatelka namítá od samotného počátku. Nápravy procesního pochybení správce daně se domáhala již v odvolání, totožnou námitku uplatnila také v žalobě, soud však namítané pochybení ignoroval.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V reakci na vyjádření ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předesílá, že žalovaným zmiňovanou část kasační argumentace nelze považovat za nepřipustnou. V tomto směru je třeba souhlasit se stěžovatelkou v tom, že již v žalobě poukazovala na to (viz bod 12 žaloby), že podle ní neměl shora uvedený svědek důvod odepřít výpověď, čemuž měl správce daně přizpůsobit svůj další postup. Za těchto okolností tedy nelze uvažovat o tom, že by daná část kasační argumentace byla nepřipustná pro její neuplatnění v řízení před městským (krajským) soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Stěžovatelka svoji kasační argumentaci v nyní projednávané věci systematicky člení do dvou částí. První část se dle svého označení týká tvrzených pochybení v řízení před správním orgánem a druhá část pak nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V obou částech kasační argumentace pak stěžovatelka městskému soudu vytýká nedostatky odůvodnění jeho rozsudku.

[17] Jde-li o první část kasační stížnosti, zde stěžovatelka v návaznosti na obdobné námitky uplatněné již v odvolacím řízení i v žalobě podrobně popisuje pochybení správce daně, kterých se měl podle ní dopustit ve vztahu k navrhovanému výslechu výše označeného svědka. V tomto ohledu stěžovatelka odkazuje na důvod kasační stížnosti podle 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z *důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[18] Stěžovatelka poukazuje v kasační stížnosti opětovně na to, že správce daně nechal uvedeného svědka předvést (omezil ho na osobní svobodě) a následně jej nechal bez provedení výslechu odejít. Podle stěžovatelky nedošlo k poučení svědka a správce daně ani nepoužil žádné prostředky k zajištění výslechu, které mu v tomto smyslu daňový řád nabízí. V tomto směru je nicméně podle Nejvyššího správního soudu podstatné, že pokud mají určitá procesní pochybení správního orgánu (vady řízení) vést ke zrušení jeho rozhodnutí, resp. ve smyslu výše citovaného § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. i ke zrušení navazujícího rozsudku krajského (městského) soudu, zákon výslovně předpokládá, že se musí jednat o pochybení s vlivem na zákonnost. V tomto směru pak především nelze přehlédnout, že městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku jasně vysvětlil, z jakých důvodů považuje skutkový stav v dané věci za dostatečně zjištěný, a proč tomu tak je i bez provedení navrženého výslechu (viz bod 59 napadeného rozsudku). Předestřel tak jasné závěry, na základě nichž podle něj z hlediska zákonnosti žalobou napadené rozhodnutí ob stojí. Přím o uvádí i konkrétní okolnosti, ze kterých výše uvedené závěry dovozuje. Na tyto (zcela konkrétní) závěry městského soudu však stěžovatelka nijak nereaguje, resp. zpochybňuje jeho závěry jen velmi obecně. To však nemůže být pro zpochybnění zákonnosti napadeného rozsudku s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. dostatečné.

[19] Související část kasační argumentace, podle níž se městský soud nijak nevypořádal se zhodnocením nezákonného postupu správce daně, ani s tím, že výslech svědka neprovedl ani žalovaný, pak dle svého obsahu spadá pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ani v této části nicméně nelze podané kasační stížnosti přisvědčit. V tomto ohledu lze předně připomenout, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námítky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námítky považoval za liché, mylné či vyvrácené (například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (například nále z Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161).

[20] Je třeba připustit, že v některých ohledech může být z hlediska srozumitelnosti odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k přezkumu rozhodnutí žalovaného matoucí, že městský označení „žalovaný“ používá v napadeném rozsudku jak pro Odvolací finanční ředitelství, tak i pro správce daně (viz též vysvětlení městského soudu v bodě 1 napadeného rozsudku). V tomto ohledu je nicméně podle Nejvyššího správního soudu především podstatné, že městský soud v napadeném rozsudku neopomněl otázky (ne)poučení uvedeného svědka, nevyhovění návrhu na jeho opakované předvolání a stejně tak vysvětlil, proč naznal, že trvání ne výslechu by bylo neefektivní (viz zejména bod 58 napadeného rozsudku). Zcela zjevné pak je, a to přímo ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného, že se městský soud (výslovně) ztotožnil se závěry žalovaného a dovedil, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, a to i bez důkazu výslechem

pokračování

Ing. Zdobinského (viz výše). Není tedy pravdou, že by městský soud nehodnotil postup správce daně týkající se výsledku uvedeného svědka, ani že by v tomto směru nehodnotil postup žalovaného, který měl podle stěžovatelky postup správce daně zhojit. Přestože městský soud výslovně nereagoval na námitky týkající se porušení procesních předpisů (ve smyslu jejich konkrétních ustanovení), nelze mít za to, že by jeho rozhodnutí bylo v dané části nepřezkoumatelné ve smyslu shora předestřené judikatury, ani že by ignoroval porušení procesních předpisů, jak stěžovatelka taktéž zmiňuje.

[21] V rámci druhé části kasační argumentace pak stěžovatelka předně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, „*neboť stojí na nesprávném posouzení právní otázky týkající se doplnění dokazování*“, přičemž stěžovatelka důvody nepřezkoumatelnosti spatřuje v neprovedení nezbytných důkazů. Konkrétně se tato část kasační stížnosti týká důkazu v podobě protokolu o výsledku Ing. Zdobinského. Nejvyšší správní soud k této části argumentace uvádí, že z povahy věci se o důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jednat nemůže (k důvodům nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí viz bod [19] shora). Sama stěžovatelka totiž současně v této části kasační stížnosti poukazuje na bod 34 napadeného rozsudku a věcně polemizuje s důvody, které v tomto bodě městský soud ve vztahu k uvedenému důkaznímu návrhu uvedl. Rozsudek městského soudu je v této části přezkoumatelný (a to jak z hlediska dostatku důvodů, tak z hlediska srozumitelnosti). Městský soud jednoznačně uzavřel, že zmíněný protokol o výsledku svědka je až z doby po skončení daného daňového řízení a týká se jiného řízení. Na tyto (zjevně pro městský soud podstatné skutečnosti) nicméně v kasační stížnosti stěžovatelka nijak nereaguje a uplatňuje v této souvislosti spíše jen obecná tvrzení, resp. bez konkrétní vazby na nynější věc připojuje odkazy na judikaturu. Stěžovatelka v dané části kasační stížnosti nijak nepřibližuje, jak se obecné závěry odkazované judikatury projevují v konkrétních závěrech nyní napadeného rozsudku.

[22] Konkrétní věcná polemika stěžovatelky v této části kasační stížnosti tak míří pouze k tomu, že Ústavní soud nálezem I. ÚS 2082/09 zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v souvislosti s výše uvedeným důkazním návrhem odkázal. V tomto ohledu však nezbyvá než k tomu ve shodě se žalovaným uvést, že (zrušující) závěry citovaného nálezu se týkají jiné otázky (konkrétně posouzení běhu prekluzivní lhůty pro vyměření nebo doměření daně) a nikoliv té části, na kterou městský soud odkazuje (přímo ve vztahu k validitě závěrů rozsudku čj. 2 Afs 35/2009-91 viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 633). Jakkoliv jistě není odkaz na zrušený rozsudek z hlediska přesvědčivosti nejvhodnější, neznamená to, že by použití takového odkazu bez dalšího mělo vést k nezákonnosti napadeného rozsudku. Podstatné je, že na závěry uvedeného (a později Ústavním soudem zrušeného) rozhodnutí již navázala další judikatura týkající se navrhování nových důkazů v řízení před správním soudem v daňových věcech (např. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, 1 Afs 103/2009-232). Je třeba zdůraznit, že městský soud v dané věci nepochybně nepopřel to, že i v řízení před soudem je možno provést nově navržené důkazy. Jeho závěry o tom, proč v dané věci neshledal důvod k provedení stěžovatelkou navrhovaného důkazu (protokolu o výsledku svědka) se však stěžovatelce zpochybnit nepodařilo.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žádná z uplatněných kasačních námitek není důvodná, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu